

ναίων αΐτινες, ἀπὸ γενετῆς οὔτε τὰς χεῖρας οὔτε τὸ πρόσωπον αὐτῶν ἐνίψαντο!

Καὶ ἔπαυσαν αἱ ἀστραπαὶ καὶ οἱ κεραυνοὶ, καὶ ἀπεσύρθησαν κατὰ μικρὸν τὰ σύννεφα καὶ ἐγένετο αἰθρία καὶ ἐγένετο νύξ καὶ ἦσαν τὰ πάντα λίαν κακὰ καὶ ψυχρά!

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ

Ὁ κύριος Κοπρώνυμος ὁ Ναπολεοντιδῆς
στέμμα καὶ θρόνον ἄρχισε ὁ φίλος νὰ γυρεύῃ·
ἀλλὰ καλὰ τὴν ἔπαθε καὶ τοῦτος ὁ κασιδίης,
καὶ τώρα μέσ' στὴ φυλακὴ γλενιᾶ καὶ βασιλεύει.
Πορφύρα, ἔ; αὐτάρχας, ἔ; . . γιὰ βασιλιάς δὲν κάνεις,
καὶ ἴσως μέσ' στῆς φυλακῆς τ' Ἀνάκτορα πεθάνης

Κι' ἡ Εὐγενία ἡ γνωστὴ πηγαίνει 'στὸ Παρίσι,
κι' αὐτὴ γιὰ θρόνον ἔβρίσκει καταφαρμακωμένη,
χωρὶς τιμαὶς βασιλικαῖς ἀδύνατον νὰ ζήσῃ,
σὲ πρόστυχο νοικοκυριὸ δὲν εἶναι μαθημένη.
'Αλλὰ κι' ἡ εὐγενεὶα τῆς θαρρῶ πῶς θὰ τὴν πάθῃ,
καὶ τὰ καλὰ τῆς φυλακῆς ὀργήγορα θὰ μάθῃ.

Γεῖά σου, Γαλλία ξακουστὴ! . . 'στὰ νύχια σου ὀρθώσου,
νὰ μὴ σὲ καθβαλίσουν οἱ τόσοι βασιληάδες.
ξεκούμισέ τους γρήγορα ἀπὸ τὸ ἔδαφός σου,
καθὼς ξεκούμισες μὲ μιὰ καὶ τοὺς φλαροπαπάδες.
'Ας πᾶν ἄλλου βασιλεία καὶ θρόνους νὰ γυρέψουν,
ἄλλοιῶς, ἂν σὲ ζαλίζουσε, 'στὴ φυλακὴ ἄς ρέψουν.

Χωρὶς παππάδες ἀπ' τὴ μιὰ καὶ θρόνους ἀπ' τὴν ἄλλη,
τὸ νέο σου πολίτευμα ἀπειράκτο θὰ ζῇ,
καὶ στῆς Εὐρώπης τὰ στραβά θὰ φαίνεσαι μεγάλη,
καὶ δίχως τὸν Γαμβέτα σου καὶ δίχως τὸν Σανζῦ.
Εἰς Κοπρώνυμους Πρίγκηπας κι' εἰς ἄλλους ξεκουμπίδια,
ἂν δὲν σ' ἀρέσῃ νὰ βρεθῆς καὶ πάλι εἰς τὰ ἴδια.

Αὐτὸς ὁ Ἰερώνυμος κι' ἡ φίλη Εὐγενία
ἄς πᾶνε εἰς τὸ διάβολο μὲ ὅλη τὴν τιμὴ τους.
ἄς γιαιτρευθοῦνε ἀπ' αὐτὴ τοῦ θρόνου τὴ μανίκα,
κι' ἄλλη δουλειὰ ἄς πιάσουνε νὰ βγάξουν τὸ ψωμί τους.
'Ας πᾶνε μὲ τὸν Ἀραμπῆ ἐκεῖ 'στὴν Κεϋλάνη,
ὅλοι ἐκεῖ νὰ σμιζοῦνε τῆς γῆς οἱ τζαρλατάνοι.

'Αφήνετέ μας ἀνοικτὸ κι' ἐλεύθερο ἀέρα,
χρυσὸ! Ἀθερινόπουλοι, Δέ-Κάστροι καὶ Βουρβόνοι.
'Αλλὰ γιὰ ὄνομα θεοῦ μὴ ἔλθετ' ἐδῶ πέρα,
γιατὶ ἀπὸ τὰ χέρια μας κανεῖς σας δὲν γλυτόνει.
Μὲ Φασουλίδες Πρίγκηπες ἐγέμισ' ἡ Ἀθῆνα
καὶ διαδόχους ἔχουμε σωστὴ μισὴ ντουζίνα. ,

Σουρῆς.

ΑΙ ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΚΑΙ Η ΔΗΜΟΣΙΑ ΥΓΕΙΑ

Φίλε κύριε Γαβριηλίδη,

'Ερώτησον, σὲ παρακαλῶ, τὸν εἰσηγητὴν τῆς ὄντως
μετὰ πολλοῦ ἀττικού ἄλατος γεγραμμένης ἐκθέσεως τῆς

— Ὁ Μηνῆς εἶναι ὑψηλός, ξανθός, μὲ λεπτὸν μύστακα,
μικροὺς ὀφθαλμούς, παχέα κόκκινα χεῖλη καὶ ὁ ἥλιος καὶ ὁ
θαλάσιος ἀήρ τὸν ἔκαμε κατκόκκινον.

— Καλά.

Καὶ ὁ Σανοῦτος προσέθηκε εἰς τὴν ἐπιστολὴν, ἣν εἶχε
γράψῃ τὸ ἐξῆς ὑστερόγραφον.

« Γ. Γ. Τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν δύο ἀνδρῶν, οὗς σᾶς
παραγγέλλω νὰ συλλάβητε, διὰ τὸ συμφέρον τῆς Πολιτείας
τοῦ Ἀγ. Μάρκου, εἶναι ταῦτα: ὁ μὲν Μηνῆς εἶναι ὑψηλός τὸ
ἀνάστημα, ξανθός, μὲ μικροὺς ὀφθαλμούς, λεπτὸν μύστακα,
ἐρυθρὰ παχέα χεῖλη, καὶ ὄλον ἐρυθρὸν τὸ πρόσωπον . . . »

— Τώρα εἰπέ μοι, εἶπεν ὁ Σανοῦτος πρὸς τὸν Καρτά-
την, τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Μούχρα τοῦλάχιστον, ἀφοῦ
δὲν ἐνθυμῆσαι τὰ τοῦ Βενδίκην.

— Ὅχι δὲν τὰ ἐνθυμοῦμαι, ἀπήντησεν ὁ Καρτάτης,
ἀλλὰ δὲν γνωρίζω τὸν Βενδίκην.

— Ἄς εἶναι εἰπέ.

— Ἀλλὰ διατί μοὶ δμιλεῖτε οὕτως; εἶπεν ὁ Καρτάτης·
μήπως μὲ ὑποπτέετε ὅτι σᾶς κρύπτω τὴν ἀλήθειαν;

— Ὅχι, καυμένη· ἐλησμόνησα. Ἐχω πολλὰ σκοτοῦρες.
'Αλλ' εἰπέ μοι γρήγορα τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ τοῦ Μού-
χρα.

— Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ ἀφεντιά σας τὸν γνωρίζει
καλλίτερον ἐμοῦ.

— Δὲν τὸν ἐνθυμοῦμαι πλέον. Εἶναι τόσα ἔτη ἀφότου

δὲν τὸν εἶδα· εἶπε ὁ Σανοῦτος μὲ τρέμουσαν φωνήν, ἔπειτα
μετὰ τόσα ἔτη θὰ μετεβλήθῃ πολύ.

Ὁ Καρτάτης ὑπηγόρευσε, καὶ ὁ Σανοῦτος προσέθηκε
εἰς τὸ ὑστερόγραφον τῆς ἐπιστολῆς του τὰ ἐξῆς.

« . . . Ὁ δὲ ἕτερος ὁ φέρων τὸ ὄνομα Βενδίκης, εἶναι
μέτριος τὸ ἀνάστημα, μελαχροινός, ἡ τρίχες τῆς κόμης του
ἤρχισαν νὰ λευκαίνωνται, καὶ φέρει βαθὺν πώγωνα, ἂν δὲν
τὸν ἐξύρισε. Εἶναι ἀφελής, ἀγροικος, σοβαρός καὶ ἔχει ἴδιον
ἦθος, ὅπερ καθιστᾷ αὐτὸν εὐγνώριστον καὶ μεταξὺ μυριῶν.
'Ἐχει ἔντονον καὶ βαρὺν τόνον ἀπαγγελίας ἂν καὶ σπανίως
δμιλῇ. Εἶναι λίαν ἀτημελῶς ἐνδεδυμένος καὶ φαίνεται ὡς
'Εβραῖος ἀργυραμοιβὸς χρεωκοπήσας, ὅπερ σπάνιον, καὶ διὰ
τοῦτο ἐκπληκτικόν, ἢ ὡς βρυκόλαξ ἐπανελθὼν ἐκ τοῦ τά-
φου διὰ νὰ εὕρῃ τὴν σύζυγόν του, ἧς, ὡς φαίνεται, ἀπώλεσε
τὰ ἔχνη ».

Καὶ ἐνταῦθα ὁ Σανοῦτος ἐκλείσει τὴν ἐπιστολὴν.

— Ὑπαγε τώρα, εἶπεν πρὸς τὸν Καρτάτην.

Ὁ Καρτάτης ἀνεχώρησεν ἤδη λίαν δρομαίως. Διότι
διελογίζετο ὅτι εἶχε καὶ ἄλλον κύριον.

— Μαῦρε, εἶπεν ὁ Σανοῦτος, ἂν ἔφθασεν ὁ γραμματοκο-
μιστὴς τῆς Κανκιλίας, εἰπέτω νὰ ἔλθῃ ἐδῶ.

Ὁ Μαῦρος ὑπήκουσε καὶ ὁ γραμματοκομιστὴς ἐνεφανίσθη.

(Ἀκολουθεῖ)

Μποέμ.

ἐπὶ τῆς ὑγείας τῆς πόλεως Ἐπιτροπῆς διατί δὲν αἰτιᾶται τὴν Ἀρχαιολογικὴν Ἐταιρίαν καὶ διὰ τὴν ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου μαστιζούσαν τὴν πρωτεύουσαν καὶ πολλὰς ἄλλας πόλεις τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου *eulogiar*; Ἄν μᾶς ἀξιώσῃ ἀποκρίσεως, τῷ ὑποσχόμεθα νὰ τῷ κάμωμεν διὰ σοῦ *μποταμῶν* τὰ Πρακτικὰ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας, πρὸς τὰ ὅποια δὲν πιστεύομεν νὰ αἰσθάνηται, οἷαν πρὸς τὰ κεραμίδια καὶ τὰ λιθάρια, ἀντιπάθειαν. Ἐπὶ τοῦ παρόντος διὰ τὴν ψυχαγωγίαν ἦν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῆς ἐκθέσεως ἠθάνθημεν δὲν ἔχομεν ἄλλο τι νὰ τῷ χαρίσωμεν ἢ τὸ τοῦ ἱστορικοῦ λόγιον κοῦτως ἀταλαίπωρος τοῖς πολλοῖς ἢ ζήτησις τῆς ἀληθείας καὶ ἐπὶ τὰ ἐποῖμα μᾶλλον τρέπονται. »

Ἀθήνησι τῇ 12 Ἰανουαρίου 1882.

Δ. Φ.

Σ. Σ. Ἐπληροφορήθημεν καὶ ἡμεῖς ἀλλαχόθεν ὅτι δι' ὅσα ὁ ἀξιότιμος εἰσηγητὴς τῆς πρὸς ἐξέτασιν τῶν Ἀθηναίων ὅσον ἀφορᾷ τὴν δημοσίον ὑγείαν συστάσεως ἐπιτροπῆς κ. Βάφας ἐμέμψατο τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας κυρίως ἐνοχος εἶναι ἢ Κυβέρνητις καὶ ἐκείνη ἢ δολιωτάτη ἐπὶ τοῦ ἀεριοφωτος ἑταιρία ἣς οἱ σωλῆνες διερχόμενοι διὰ τοῦ τόπου τῶν ἀνασκαφῶν ἐμποδίζουσι τὴν ἀθάρασιν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν λάκκων, ὅπου ἀσχημονοῦσιν οἱ νεώτεροι Ἀθηναῖοι. Δέον ὅμως νὰ ὁμολογήσῃ καὶ ὁ φίλος μας κ. Δ. Φ. ὅτι ἡ Ἐταιρία περιορίζουσα ἢ μᾶλλον πνίγουσα τὴν φωνὴν τῆς μόνον ἐντὸς τῶν πρακτικῶν αὐτῆς, μὴ διαμαρτυρουμένης ἐντόνως καὶ πολλάκις διὰ τοῦ τύπου, ἐπὶ τέλους μὴ προκαλοῦσα ἀγωγὴν κατὰ τῆς ἐν λόγῳ Ἐταιρίας, ἂν μὴδὲν ἄλλο, ἀλλὰ δὲν ἐκτελεῖ τὸ καθήκον αὐτῆς μετὰ ζωῆς.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ

Ἰδοὺ καὶ μία εὐφύια τῆς γαλλικῆς Βουλῆς.

Καθυποβληθείσης τῆς προτάσεως τοῦ δημοκρατικοῦ βουλευτοῦ Φλοκέ, ὅπως ἀποδιωχθῶσιν ἐκ τοῦ γαλλικοῦ ἐδάφους πάντες οἱ μνηστῆρες μοναρχικῆς ἢ αυτοκρατορικῆς παλινορθώσεως, ὁ ὁπαδὸς τοῦ Σαμβῶρ ἀντιπρόσωπος Λαρουσεφουκῶλ ὁμιλῶν περὶ αὐτοῦ τὸν ἀπεκάλεσε βασιλέα.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς τὸν ἀνακαλεῖ εἰς τὴν τάξιν.

Ὁ Λαρουσεφουκῶλ ἀπαντᾷ πῶς ἄλλως νὰ ὀνομάσῃ τὸν ἀπόγονον τῶν βασιλέων τῆς Γαλλίας.

Καὶ ὁ Πρόεδρος ἐν μέσῳ γενικῆς ἰλαρότητος καὶ γελῶτων ἀπαντᾷ :

— Ἰδοὺ ὅτι μόνος σας ἤνθατε ἐν συνώνυμον, (ἐννοῶν αὐτὸ τὸ ἀπόγονος κτλ.) διὰ νὰ τὸν ὀνομάζητε.

Καὶ μία κουταμάρα τοῦ πρίγκηπος Ναπολέοντος.

Πρὸ ἡμερῶν ἀνεκοίνου εἰς φίλον του τὰ περὶ τοῦ περιφήμου *μαυριέστου* του.

Ὁ φίλος τῷ παρετήρησεν :

— Ὅταν ἀποφασίσῃ τις νὰ ἐκσφενδονίσῃ τοιοῦτον *μαυριέστον*, τότε πρέπει νὰ εἶναι ἔτοιμος νὰ ἀνέβῃ τ' ἄλογο του καὶ νὰ μὴν ἀφήσῃ τὴν σέλλα, πρὶν ἢ θριαμβεύσῃ ὁ ἀγὼν του.

Καὶ ὁ Ἀγαθόπουλος πρίγκηψ :

— Ἐγὼ οὔτε σέλλα ἔχω, οὔτε ἄλογο· ἀλλ' αὐτὸ δὲ μ' ἐμποδίζει νὰ ἐκδώσω τὸ *μαυριέστο* μου.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΠΥΡΓΩ

Πύργος, 2 Ἰανουαρίου 1882.

Ἡ περὶ ἧς προέγραφον ὑμῖν πλημμύρα τοῦ Ἀλφειοῦ οὐδεμίαν καταστροφὴν, ὡς ὑπετίθετο, ἐπήνεγεν· καιρὸς δ' εὐδῆος κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἐπικρατήσας ἀπεσόβησε πάντα περὶ τούτου φόβον.

Τὰς ἐορτὰς διήλθομεν ἐν εὐθυμίᾳ χαρακτηριστικῇ· διότι ἢ τύχη τοῦ δικαζομένου πατριώτου Βελένδζα, ἢ μεγάλως ἐνδιαφέρουσα ἡμᾶς τοὺς κατασχοφαντηθέντας Ἡλείους, ἐγκαίρως γνωσθεῖσα, ἐνέπλησε πάντας χαρᾶς. Ἄλλως τε τὸ δράμα τοῦτο, ὅπερ τόσον χρόνον τὸ ἔθνος σύμπαν ἐνδιαφερόντως ἀπησχόλει, ἐληξεν, ὡς εἰκὸς, πρὸς εὐφροσύνην αὐτοῦ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ διδασθέντος, ἢ ὀρθότερον εἰπεῖν, ἐξουσιοδοτηθέντος ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης τοῦ τόπου, νὰ διασπαθίσῃ νηποινεῖ τὸν δημοσίον πλοῦτον, πρὸς τὸν ὁποῖον δὰ δὲν ἔχομεν, ὡς γνωστὸν, καὶ τόσην εὐλάβειαν. Ἐπὶ τοῖς συμβαίνουσι, σεις οἱ τοσοῦτον πυρετωδῶς τὸν ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης ὁμολογηθέντα πρωτοφανῆ τοῦτον πατριωτισμὸν πολεμήσαντες, ὀφείλετε ἤδη πρωτίστως νὰ μᾶς φωτίσητε· διότι ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἤρξατο κάπως πεποιοθῶς νὰ ὑποπτεύηται, ὅτι μεταξὺ τῶν πρωταγωνιστούντων ἐν τῇ πολιτείᾳ προσώπων, ὑφίσταται συνεταιρισμὸς τις παράδοχος περὶ τὴν νόσφισιν τῶν δημοσίων, τὸν ὁποῖον τότε μόνον οἱ γεννάδαι οὗτοι εὐλαβοῦνται, ὅπταν ἱκανοποιῇ τὰς ἰδίας αὐτῶν προσωπικὰς ἀξιώσεις. Ἡ διαμάχη ἐπομένως μεταξὺ αὐτῶν γεννᾶται κατὰ τοῦτο : « Δὲν σ' ἀφίνω νὰ τρώγῃς μοναχὸς σου τὸν δημοσίον, θέλω νὰ τρώγῃς κ' ἐγώ ».

Ἐως ἐδῶ ἐπὶ τούτοις, διότι ἡ πανύχιος κατὰ τὰς ἀγίας ταύτας ἡμέρας περὶ τὸ χαρτοπαίζειν ἐργασία μου μὲ κωλύει νὰ προβῶ περαιτέρω. Καὶ τὴν χαρτοπαίζιαν, τὴν εὐφημότερον ἄλλως εἰς τὰ χρηματιστήρια τελουμένην, ὀφείλομεν εἰς τὴν *μαυρομάτα* (σταφίδα). Αὕτη μᾶς ἐνθαρρύνει. Ἡ λέσχη μας, τὸ σφαγεῖον, ὡς παρὰ τινῶν ἀρχαϊκῶν καλεῖται, εἶναι ὁ ἐξέχων τόπος τῆς ἐνασκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος τούτου· παραλείπω δὲ νὰ σὰς εἶπω, ὅτι καὶ πλεῖστα ἄλλα ὅμοια τραπέζικα καθιδρύματα ἐστήθησαν ἀπανταχοῦ τῆς πόλεως, νύκτα καὶ ἡμέραν ἐπωφελῶς ἐργαζόμενα, καὶ τῶν ὁποίων θύματα εἰσὶ καὶ πλεῖστοι χωρικοὶ, νύκτωρ πρὸς τοῦτο μακρόθεν εἰς τὴν πόλιν προσερχόμενοι, καὶ ἐργάται οὐκ ὀλίγοι. Τὸ εὐχάριστον εἶναι, ὅτι ἢ πρὸς τὸ κακὸν αὐτῆς τάσεως ἡμῶν ἐνισχύεται ὑπὸ τῆς ἀδιαφορίας τῆς ἐξουσίας, καὶ τοῦτο χάριν τῆς προόδου τοῦ τόπου. Καὶ ὅμως ἡ θερμὴ αὕτη καταπαύει μετ' οὐ πολὺ αὐτομάτως· ἐνεκα τῆς καλλιεργείας τῆς σταφιδαιπέλου, εἰς ἣν ὁμολογητέον πάντες ἀνεξαιρέτως ἐπιδίδονται μετὰ ζήσεως καὶ ἐπιμελείας ἀξιεπαίνου. Περὶ τῆς καλλιεργείας τοῦ κλίματος τούτου καὶ τῶν περιπετειῶν αὐτοῦ προσεχῶς.

Τὴν πόλιν μας ἐπεσκέφθησαν οἱ Βενί-Ζούγ-Ζούγ.

Ἀλφειός.